

quella època, molt elementals, fet que contribuiria a despertar l'afició del noi Pere vers la cirurgia, on assoliria un nom gloriós, mitjançant un talent poc comú i una voluntat de ferro.

A l'edat de 17 anys, Pere abandona els seus i, amb els propis recursos, va a obrir-se pas al camí de la vida. Entrà de moment a prestar serveis a l'Hospital de Tarragona, on fa de practlicant durant uns tres anys. D'aquí passà a Montpeller, on conquistà l'estima i protecció dels professors del Col·legi de Medicina, i d'una manera especial del savi Levret.

Com se les arreglaria En Virgili per atendre les seves necessitats? No és de creure que comptés amb l'ajuda familiar. Es d'acceptar l'opinió que treballava d'ajudant d'algun cirurgià o de practlicant en algun Hospital, i qui sap si fent de barber. Qualsevol hipòtesi és honorable.

A l'any 1724 es presentà a Vilallonga convertit en un mestre en la ciència de curar.

En Virgili ingressà a l'Armada, ocupant-hi un dels llocs més preeminents. La seva fama va extendre's i créixer per moments. Fou cridat per a assistir les persones reials en llurs malalties, en temps de Ferran VI, així com també amb l'adveniment de Carles III.

Fou fundador i director del Col·legi de Medicina de Càdiz i Barcelona. Parlem una mica del referent a casa nostra.

El nostre biografiat no perdé mai de vista el país on havia nascut, i la intensa labor realitzada a Càdiz no li va impedir de forjar el projecte d'instituir una escola de Medicina a Barcelona. Va convèncer el rei Carles III, qui decretà la creació de la nostra Facultat, encomanant a Virgili la direcció de les obres i de l'ensenyament. La primera pedra es posà l'any 1762 pel marquès de la Mina, i el Centre d'ensenyança mèdica pogué inaugurar-se en 24 de març de 1764.

En la fundació del Col·legi de Barcelona, revelà Virgili zel, sabiduria i tacte envejables. No sols procurà la major comoditat a l'edifici i abundant material docent, sinó que posà especial atenció a escollir els professors.

Fills científics de Virgili són Gimbernat, Queraltó, Puig, Vidal, Grassot, Ribas i molts d'altres no menys eminents.

Es coneixen fets importantíssims de la vida científica del biografiat, més en la impossibilitat d'explicar-los amb l'extensió necessària, solament farem esment d'alguns que van impressionar fonament tot el món científic. Un soldat del regiment de Cantàbria, malalt a l'Hospital de Càdiz, diuen les "Memoires de l'Academie Royal de Chirurgie de Paris", sofria una inflamació de la laringe, que impossibilitava per complet la respiració. Convençut En Virgili que el malalt havia de morir, i menyspreant el que deien en aquell temps les obres de cirurgia, que no era possible seccionar la tràquea, perquè eren teixits que no es cicratitzaven, va obrir la tràquea, essent la primera traqueotomia que es realitzava. El malalt va curar-se. L'esmentada operació, que fou publicada a París en 1763, fins durant vint anys més tard els cirurgians francesos no s'atreverien a posar-la a la pràctica.

Llegint les "Memòries de la Reial Acadèmia de Cirurgia de París", (volum I, part III) es troba l'observació feta per En Virgili, i un es dona compte que l'operació de la traqueotomia, tal com es fa avui, és exactament igual, amb petites diferències, de la manera com la va concebre i realitzar En Virgili la primera vegada.

Un altre fet quirúrgic transcendent que interessà extraordinàriament els homes de ciència d'aquí i de l'estranger, essent publicat amb tot luxe de detalls. L'arquebisbe de Granada patia de llarg temps una supuració a la cama. Consultat el cas a Pere Virgili, amb la seva intuïció, serenitat i valentia, va resoldre la situació, fent una incisió fonda i extensa que abarcava tota la cama, és a dir, el mateix que faria el cirurgià de més prestigi dels nostres temps. El malalt va curar totalment. Davant el progrés de la cirurgia, avui no tē cap importància l'esmentada operació quirúrgica, mes si ens traslladem a aquella època, en que el cirurgià es limitava a punxar un tumor de pus quan ja estava a punt d'obrir-se, apreciarem la vàlua del talent d'En Virgili.

Mén endavant, demanà al Rei fer un viatge a París per a conèixer els més eminents cirurgians i estudiar tot el que allí es feia en Cirurgia. Se li concedí el que demanà, i a París va rebre dels cirurgians francesos aplaudiments i mostres evidents de consideració, essent nomenat soci de la "Reial Acadèmia de Cirurgia de París", escoltant-lo amb atenció i respecte els homes de ciència de França.

Fundat el Col·legi de Barcelona, durant deu anys es dedicà En Virgili de ple a l'ensenyament. Els sis darrers anys de la seva vida, quedà impossibilitat per la falta de salut, sense moure's d'aquesta ciutat. Morí l'any 1776, el 6 de setembre, segons la inscripció que es llegeix a la làpi-